

Warren T. Trinásty

A

TRINÁŠŤROČNÁ KLIATBA

NAPÍŠALA

TANIA DEL RIO

ILUSTROVAL

WILL STAEHLE

Warren Trinásty a trinástročná kliatba

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Will Staehle & Tania del Rio

Warren Trinásty a trinástročná kliatba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Warrena Trínásteho *stvoril* Will Staehle.

Warren Trinásty

A
TRINÁŠŤROČNÁ KLIATBA

Napísala
TANIA DEL RIO

Ilustroval a navrhoval
WILL STAEHLE

Albatros

Will Staehle & Tania del Rio: *Warren The 13th and The Thirteen-Year Curse*

Copyright © 2020 by Will Staehle & Tania del Rio.

Designed by Will Staehle.

Illustrations by Will Staehle.

Engravings collected by Unusual Corporation and Shutterstock.com

Warren the 13th is © and a trademark of Unusual Corporation.

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

This book was negotiated through Josef Kolar, Foreign Right Sales.

Translation © Kristína Hečková, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1944-5

ISBN e-knihy 978-80-566-2023-6 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2020 v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 297

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Petra Jasovská

Z anglického originálu Will Staehle & Tania del Rio: *Warren The 13th and The Thirteen-Year Curse*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quirk Books, Philadelphia 2020, preložila Kristína Hečková.

Sadzba AMOS TYPO, s. r. o.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

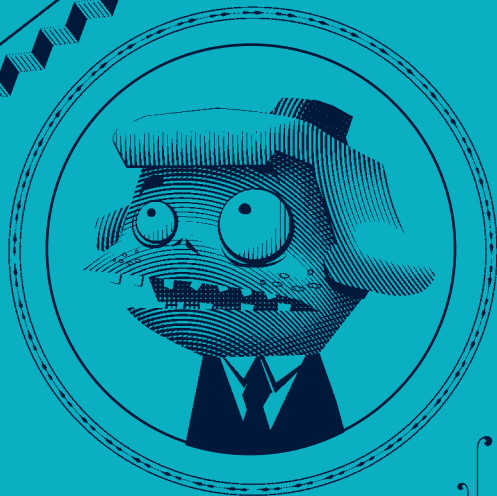
eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

 ALBATROS MEDIA

*Pre:
Camyu a Remyho,
Alexa a Audrey,
Liam a Violet*

OBSAH

UŽITE SI JAZDU NECH SA PÁČI, TADIALTO

K A P I T O L Y

I.	V ktorej sa chystá oslava	8
II.	V ktorej sa prekazí oslava.	22
III.	V ktorej hotel Warren stroskotá.	32
IV.	V ktorej uctieujú Skica	44
V.	V ktorej sa Skico stratí	56
VI.	V ktorej sa Warren ponorí do veľkej hĺbky	64
VII.	V ktorej Warren navštívi podmorskú čarodejnicu	78
VIII.	V ktorej Warren objaví neviditeľnú stopu	88
IX.	V ktorej sa Warren vydá na riskantnú cestu do Skorbutiniec ..	100
X.	V ktorej Warren vnikne do <i>Korzárskeho hlásnika</i>	108
XI.	V ktorej sa Warrenova kliatba zhorší	118
XII.	V ktorej Warren nepochodí na ropnej plošine	128
XIII.	V ktorej hotel Warren čelí výzve	142
XIV.	V ktorej sa Warren stretne so svojim idolom.	148
XV.	V ktorej Warren vstúpi do morského cirkusu	156
XVI.	V ktorej lietajú dýky... a VČELY!	164
XVII.	V ktorej Warren vojde do šapitó.	172
XVIII.	V ktorej Veľký Osmorák vracia útok.	182
XIX.	V ktorej ich Skico zachráni	192
XX.	V ktorej sa Skico vráti domov	202
	Epilóg	214

I.
V
KTOREJ
SA
CHYSTÁ
OSLAVA

Lmavé modročierne oblaky presiaknuté daždom sa klokočili na obzore. Warren Trinásty si z očí zložil ďalekohľad, olizol si prst a vystrel ho do vzduchu. Vietor dul z juhovýchodu a hotel Warren plával na sever. Búrka ich nedoženie, spokojne si vydýchol. V ten deň mal trinásť rokov a nechcel, aby mu zlé počasie večer zmarilo oslavu.

Sedel v koši na streche svojho ohromného a svetoznámeho hotela. Táto prastará ustanovizeň, ktorú jeho rodina vlastnila odnepamäti, nielenže kráčala na vysokých vyťahovacích mechanických nohách, ale dokázala sa premeniť na dopravný prostriedok usposobený na plavbu po mori, čo Warren objavil iba nedáv-

no. Teraz bol oceán pokojný, na modrých vlnách sa hotel príjemným tempom pohojdával a Warren netrpezlivo vyčkával, kam ich tentoraz zanesú.

Vrany, stále obyvateľky hotelovej strechy, napaprčene krákali z neďalekého komína, že Warren zaberá miesto, kde by oprávnene mali sedieť ony.

Warren si povzdychol. „Už som vám povedal. Toto nie je hniezdo! Je to kôš a osadil som ho tak vysoko preto, aby z neho posádka vyzerala pevninu a hroziace nebezpečenstvá.“

Vrany to nepresvedčilo. Nadurdene na neho zazerali a zlostne šuchotali perím. Warren vyliezol z koša, skĺzol po drevenom stĺpe a s hlasným buchotom dopadol na vyhegané strešné škridly. Keď takto zo-

skakoval, cítil sa ako Jakub Starábota. Tento povestný pirát bol hlavnou postavou Warrenových obľúbených románov a zároveň aj jeho najväčším idolom [samozrejme, okrem nebohého otca, Warrena Dvanásteho].

Warren od malička túžil brázdiť šíre moria ako Jakub Starábota a teraz sa mu jeho želanie napĺňalo. Pravdaže, s jedným podstatným rozdielom: nestal sa z neho pirát. Warren nemal v pláne zbojničiť ani pustošiť, prial si iba jedinú, aby sa uňho hostia cítili príjemne.

Teraz však boli hostia jediným, čo v hoteli chýbalo. Odkedy hotel Warren unikol zo Zlolesa, premenil sa na loď a križoval šíre moria. Ešte ani raz nenarazil na pevninu, ani nestretol inú loď. Warren netrpezlivo vyčkával, kým priplávajú niekam, kde bude môcť otvoriť dvere, privítať hostí a opäť naštartovať svoje podnikanie. Medzičasom ho zamestnávali iné veci, ako napríklad prípravy blížiacej sa narodeninovej oslavy. A teraz, keď sa konečne presvedčil, že počasie bude spolupracovať, odhodlal sa rozdať pozvánky.

Warren nadvihol zrak a uvidel hašterivé vrany, ako sa zlietajú k prázdnemu vyhladkovému košu, kde po nich ako vždy

zostane brajgel peria a trusu. Usmial sa. Aj vrany sú jeho hostia a už si zvykol po nich upratovať. Ako tak premýšľal, z koša vypadla nejaká lesklá vec a Warren si ju položil do dlane. Bol to starý otlčený dublón s hrdzavými vyštrbenými hranami.

„Narodeninový darček? Pre mňa?“ opýtal sa a prstami prechádzal po hrboľatej minci. Na jednej strane bol bradatý kráľ, na druhej veľkolepá pirátska galeóna. Bol to ozajstný pirátsky dublón, totožný s tým, ktorý mu daroval jeho priateľ, importér-exportér, kapitán Sivastobelasa brada, len omnoho zodratejší.

„Odkiaľ to máte?“ opýtal sa Warren a vrany len tajnostkársky zakrákali.

Vedel o nich, že rady kradnú lesklé veci, ale kde sa im podarilo uchmatnúť pirátsku mincu? Čo ak je pevnina bližšie, než sa nazdával?

Warren si vložil dublón do vrečka, nadvihol poklop do svojej podkrovnej izbičky a spustil sa dnu. Keď sa stal riaditeľom rodinného hotela, mohol sa presťahovať do ktorejkoľvek väčšej okázalejšej izby. Ale on si skromnú spálničku v podkroví zamiloval a navyše už podľa vlastných predstáv vyzdobil steny desiatkami svojich kresieb.

Warren otvoril zásuvku v nočnom stolíku a vytiahol z nej hrbu pozvánok, ktoré ráno pripravil. Napísal ich na hrubý krémový papier a ozdobil vkusnou voskovou pečatou s písmenom „W“. Stačilo ich rozdať.

Najprv zašiel do rozhladne na ôsmom poschodí, kde hotelová parfumérka a ochrankyňa Beatrice trávila väčšinu času. V miestnosti s obrovskými panoramatickými oknami sa šírila hra na husle pomedzi rôzne pohodlné stoličky a oto-

many či strieborný vozík s horúcim čajom a uhorkovými sendvičmi.

Beatrice sedela na zvyčajnom mieste, odkiaľ zaznieval smutný nápev. Telo mala pokryté tetovaniami ruží, jedno za každú zlú čarodejnicu, ktorú lapila do svojej kúzelnej parfumovej fľaštičky. Nemohla rozprávať, pretože jej pred mnohými rokmi striga ukradla hlas a odvtedy sa dorozumievala iba obrázkovými kartami. Warrenovi sa už darilo jej správy dešifrovať, aj keď zo všetkých najlepšie ovládala piktoqramčinu Beatricina dcéra Petula.

Keď sa Warren priblížil, Beatrice prestala hrať a siahla do vrečka. Vytiahla kartu s obrázkom torty a podržala ju pred sebou. Warren pochopil, že mu tým praje „Všetko najlepšie k narodeninám!“.

„Ďakujem, Beatrice!“ povedal Warren a podal jej ručne vyrobenú pozvánku. „Oslava bude dnes večer v tanečnej sále. Téma sú piráti. Dúfam, že prídeš!“

„Ehm!“ ozvalo sa neďaleko od nich.

Warren sa otočil a zahliadol v kresle Henryho J. Vanderbellyho, ako si čosi značí do zápisníka. Vanderbelly pracoval ako reportér pre *Fauntleroy Times* a uviazol na palube hotela po úteku zo Zlolesa. Ale zjavne mu to neprekážalo.

„Ó, pán Vanderbelly!“ zvolal Warren a priskočil k nemu. „Samozrejme, aj vy ste pozvaný!“

Warren podal obrovskému mužovi pozvánku a ten ju s úškrnom prijal. „Fantasticke. Už sa teším, ako o tom napíšem článok!“

„A čo keby ste si len užívali oslavu a nič nepísali?“ navrhol Warren.

„Nezmysel! Čitatelia so zadržaným dychom očakávajú novinky z mojich ciest. Toto sú témy, po ktorých ľudia prahnú!“

Warren pokrčil plecami. Nič nedokázalo pána Vanderbellyho odradiť, aby všetko dopodrobna zaznamenal. Jeho re-

portérske srdce plesalo nad každým potenciálnym článkom.

Potom Warren zišiel na štvrté poschodie, kde sa nachádzala knižnica a súčasne kancelária pána Friggsa, Warrenovho učiteľa. Ako zvyčajne, Warren najprv preliezol horu všemožných predmetov a naskladaných kníh, až sa dostal k stolu, za ktorým sa nad hrbou vyblednutých máp mračil pán Friggs.

„Ó, ahoj, chlapče,“ pozdravil ho pán Friggs neprítomným hlasom. „Už je čas obeda?“

„Obed sme už dnes mali, pamätáte?“ pripomenul mu Warren. „Pred hodinou.“

„Ach áno! Samozrejme, ako inak.“ Pán Friggs konečne dvihol pohľad od máp a nenápadne potriasol hlavou, akoby chcel uvoľniť pavučinu vnútri svojho mozgu.

„Pán Friggs, je vám niečo?“ opýtal sa Warren.

Pán Friggs potiahol za dlhé biele bokombrady lemujúce jeho vráskavú tvár. Robieval to vždy, keď bol rozrušený.

„Nepáči sa mi kurz, ktorý sme nabrali,“ zdôveril sa pán Friggs ukazujúc na svoje mapy. Bol oficiálnym hotelovým navigátorom a kartografom a zodpovedal za nasmerovanie hotela z bodu A do bodu B, čo bolo oveľa jednoduchšie, keď sa hotel nehýbal a stál na zemi v dôverne známom prostredí.

„Ale my nemáme kurz,“ namietal Warren. „Len nás tak akosi... unáša prúd.“

„Ahá! Tak to je ten problém! Vôbec nevieme, kde skončíme!“

„Veď to je dobrodružstvo!“

Pán Friggs si nahlas povzdychol. „Dobrodružstvo, kým nevplávame do nepriateľských vôd alebo na nás nezaútočia piráti! V mori číha veľa nástrah a už aj tak sme prekročili hranice mojich máp. Vieš čo to znamená?“

„Že sme v nezmapovaných vodách!“ vychrľili obaja naraz, hoci jeden nadšene a druhý hlasom plným obáv.

„A keďže máš dnes trinásť rokov...“ zháčil sa pán Friggs. „Radšej nič. Zabudni na to.“

Warren si nebol istý, čo tým chcel pán Friggs povedať, ale bol rád, že zmenili tému.

„Keď už sme pri tom, dnes večer budem mať narodeninovú oslavu. V tanečnej sále,“ oznamoval Warren a odovzdával pánovi Friggsovi pozvánku. „Viem, že nerád prekračujete prah knižnice, ale...“

Pán Friggs s úsmevom postrapatil Warrenovi zlatisté vlasy.

Warren sa mierne uklonil a odišiel z knižnice, skôr ako pán Friggs vyslovil ďalšie obavy.

A kde je Petula? Keď jeho kamarátka pomáhala s každodennými povinnosťami, väčšinou sa po hoteli premiestňovala cez kúzelné portály, takže nebolo ľahké zistiť, kde sa práve nachádza. Warren sa preto najprv rozhodol zísť do kuchyne za šéfkuchárom Bunionom a oddaným priateľom Skicom.

Kuchyňa sa ako zvyčajne celá otriasala, cvengali tam hrnce, rinčali panvice

a vzduch bol nasýtený chutným korením a čerstvo napečeným chlebom. Šéfkuchár a jeho pomocník mali plné ruky práce.

„Nekukaj sa!“ skríkol šéfkuchár. Skico prenikavo zapískal a Warren si prekryl oči pozvánkami.

Sprava k nemu doliehalo rytmické sekanie, zľava rozbíjanie vajec a cvendžanie dvierok na rúre. Aj so zavretými očami si Warren dokázal živo predstaviť, ako to tam vyzerá: šéfkuchár Bunion krája obratne a rýchlo, ako ho pred mnohými rokmi naučili v cirkuse, a Skico svojimi ôsmimi chápadlami robí niekoľko vecí naraz.

„Mám pre vás pozvánky na moju dnešnú oslavu!“ vysvetlil Warren.

„Vezmeme si ich neskôr. Teraz musíš odísť. Heš, heš!“ rozkázal šéfkuchár s milým úsmevom na tvári.

Warren zjojkol, keď sa mu okolo trupu

omotalo Skicovo gumové chápadlo a postrčilo ho von z dverí.

„Dobre, dobre. Už odchádzam. Môžeš ma pustiť!“ povedal Warren a Skico ho vyšmaril z kuchyne. No skôr než za ním s varovným písknutím zabuchol dvere, z ruky mu vychňapol pozvánky.

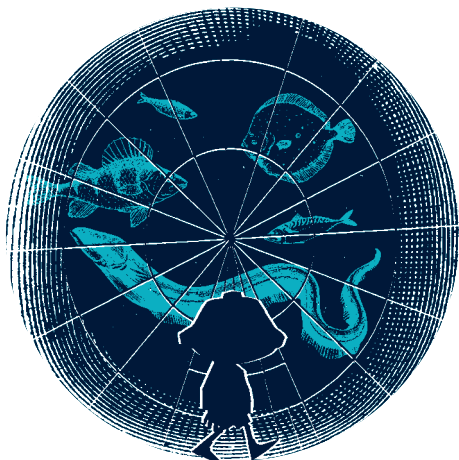
Warren sa usmial. Netušil, čo kamaráti chystajú, ale voňalo to vskutku lahodne.

Zostali mu už iba dve pozvánky: jedna pre Petulu a druhá pre strýka Rupertha. Vedel, že svojho lenivého strýka nájde pochrapkávať v hojdacej sieti natiahnutej cez riadiacu miestnosť. Aj keď strýko nebol natoľko spoľahlivý, aby mu zverili kormidlovanie, rád trávil čas pri tlačidlách a páčkach, akoby mu ich blízkosť pridávala na dôležitosti (aspoň podľa neho).

Warren prešiel cez kotoľňu a ďalej na koniec úzkej chodby. Podlaha v riadia-

cej miestnosti žiarila upokojujúcim modrým svetlom, ktoré sa odrážalo v mihotavej vode za oknom pilotnej kabíny. Kedysi to bola pivnica, ale teraz slúžila ako trup lode. Nachádzala sa pod úrovňou hladiny s neobyčajným výhľadom na podmorský svet, aký nebol zo žiadnej inej časti hotela.

Okolo kabíny plávalo množstvo veľkých farebných rýb a niekoľko menších hnedých rybičiek ohlodávalo riasy vytŕčajúce z okenných rámov. Warren sa tu cítil ako v jednom z podivuhodných akvárií, o ktorých mu pán Friggs kedysi rozprával. Uprene pozoroval obrovského úhora, čo sa pred ním kĺzal ako vlniaca sa strieborná stuha.

„CHŔŔŔŔŔŔ!“ hlasné chrápanie strýka Ruperta narúšalo pokojné ticho.

Warren k nemu podišiel a potiahol ho za rukáv. V poslednom čase sa strýko Rupert obliekal do šiat, ktorým hovoril „handry na doma“: voľné pohodlné tričká a gaty zdobené lesklými vzormi. Vyzeral v nich ešte o čosi zavalitejší než v skutočnosti.

„Strýko Rupert?“

„CHŔŔŔŔŔŔ!“

„STRÝKO RUPERT!“

Strýko Rupert otvoril oči, niečo zmätene zahabkal a takmer sa vysypal zo siete.

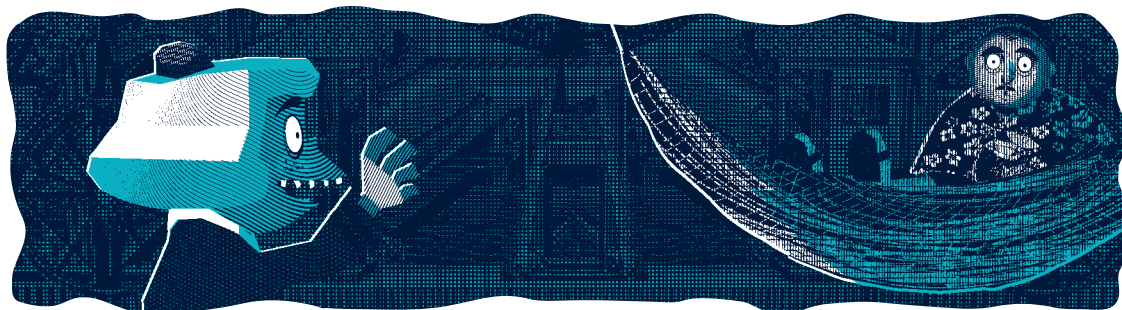
„Chlapče, čo sa deje? Ideme večerať?“

„Nie,“ odvetil Warren. „Prišiel som ťa pozvať na moju dnešnú narodeninovú oslavu.“

„Čože? Aká narodeninová oslava?“

„Dnes mám narodeniny!“

„Ahá, to... myslíš vážne? Nemal si čosi také už minulý týždeň?“

„Nie,“ odsekol Warren a snažil sa nedať najavo, že sa ho to dotklo. Strýkovi to opäť vyšumelo z hlavy. „Odkedy zomrel otec, na môj sviatok sa zabúda. Tento rok je iný. Konečne mám kamarátov, s ktorými môžem oslavovať!“

Warren podal strýkovi Rupertovi pozvánku, ten si ju prečítal, niečo si zašomral a uprel na Warrena podozrievavý pohľad.

„Koľko máš dnes rokov?“

„Trinášť.“

„T-t-trinášť?“ zalapal po dychu strýko a tentoraz z hojdacej siete naozaj vypadol. Chvíľu ležal na chrbte a zmätene trepotal nožičkami ako vystrašený krab.

„Čo sa deje?“

„Nešťastník!“ bedákal strýko Rupert a zakrýval si oči. „Chudáčisko prekiate!“

„Kto?“

„TY! A číslo trinášť!“

„Strýko Rupert, ty hádam neveríš tým nezmyselným poverám, však nie?“

„Pravdaže verím! Začína sa tvoj najnešťastnejší rok, chlapče! Smola sa ti bude lepiť na päty! Veď ty uvidíš! Drž sa od mňa ďalej! A najlepšie urobíš, ak sa budeš držať čo najďalej od celého hotela.“

„Vieš predsa, že to nemôžem urobiť. Som jeho riaditeľ!“ namietal Warren.

„V tom prípade sme odsúdení. ODSÚDENÍ NA ZÁNIK!“

„Fíha, ďakujem za srdečné gratulácie,“ utrúsil Warren mrzutým tónom. „Predpokladám, že ty na moju oslavu neprídeš.“

Nastalo dlhé ticho.

„Bude torta?“ opýtal sa Rupert tichým hlasom.

„Samozrejme.“

„Tak... v tom prípade to možno risknem,“ zafučal strýko Rupert a vyštveral sa späť do siete.

Warren odišiel z riadiacej miestnosti oveľa mrzutejší než predtým. Aký nezmysel! Človek nemôže mať nešťastný celý

rok. Alebo áno? Warren sa často zamýšľal, či sa mu všetky tie zlé veci v živote – strata rodičov v detstve, sivastá pokožka od narodenia, ropušia tvár a krivé zažltnuté tesáky – diali preto, že bol prekliaty.

No odkedy premohol zlú tetu Annakonu, ktorá si chcela ukoristiť hotel pre seba, jeho život sa výrazne zlepšil. Isteže, bolo hrozné, keď chodiaci hotel zakopol a spadol v Zlolese, ale nakoniec ho Warren s priateľmi opravili a dokonca porazili aj Kalvinu, kráľovnú čarodejníc, a spod jej nadvlády oslobodili šťavožrútov. Momentálne bol Warren najmladším riaditeľom na svete, mal kamarátov, ktorí mu boli ako rodina, bol s nimi šťastný a navyše mu dodávali chuť vrhať sa do nových dobrodružstiev. Plavil sa na jedinečnej lodi a brázdil šire moria ako Jakub Starábot. Život bol krásny. Trináste narodení-

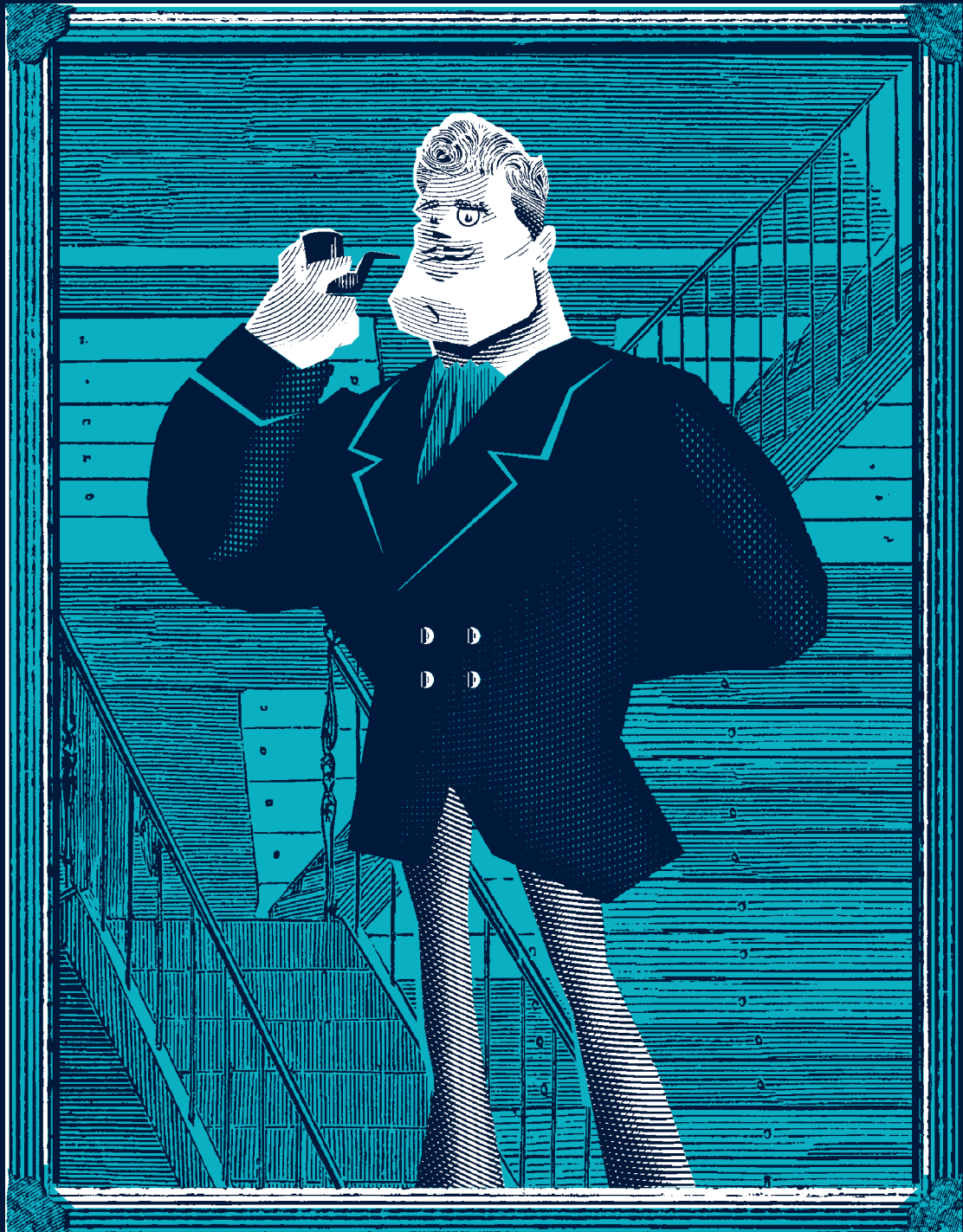
ny na tom nič nezmenia. Aspoň nič závažné, pevne dúfal Warren.

Aby zahnal svoje úzkosti, radšej šiel nájsť Petulu. Prehľadal halu so šachovnicovou dlažbou, zvädnutými rastlinami v črepníkoch a blikajúcimi lustrami. Prezrel herňu s takmer novým biliardovým stolom a na ňom rozhádzanou skladačkou. Prekutral krajčírsku dielňu – jedno z Petuliných najobľúbenejších miest – s elegantnými šijacími strojmi a cievkami farebných nití. Dokonca presnoril komoru prepchanú metlami, vedrami a handrami. Hotel bol jednoducho obrovský, plný chodieb a skrytých izbičiek – Petula mohla byť kdekoľvek!

Na piatom poschodí Warren prerušil pátranie a navštívil Halu predkov. Viseli tam portréty jeho predchodcov. Uvedomil si, že sa v ten deň ešte ani na chvíľu nezaštil pri svojom otcovi, aby mu porozprával o svojich narodeninových plánoch.

„AHOJ, OCI!“

pozdravil Warren Trinásty portrét Warrena Dvanásteho. Jeho otec bol pekný muž, namaľovaný výraznými ťahmi, ktoré ladili s mohutnou sánkou a hranatými plecami. Portrét na neho hľadel prívetivými očami.

„Ako vieš, dnes mám trinásť rokov,“ začal Warren. „Pripravujem veľkolepú oslavu.“ Warrena náhle zalial smútok. „Škoda, že ich nemôžeš osláviť so mnou,“ dodal.

Otec mu zomrel, keď mal iba sedem rokov, a odvtedy už nič nebolo ako predtým. Warren dúfal, že by bol na neho hrdý, keby videl, ako hotel pozdvihol a zachránil pred krachom.

Zrazu buchli dvere a na opačnej strane haly sa objavila Petula s veľkou kartónovou škatuľou.

„Petula!“ vykrikol. „Všade ťa hľadám!“ Petula položila škatuľu. Warren k nej natiahol ruku s pozvánkou. „Prídeš dnes večer na moju oslavu?“

Petula pozvánku prijala a povzdychla si.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Warren.

„Nič,“ odvetila Petula. „Ja len že... musíš vždy všetko plánovať?“

„Čo tým chceš povedať?“ nechápal Warren. „Prečo by som nemal plánovať svoju narodeninovú oslavu?“

„Hádam si nemyslíš, že by sme...“ Petula nedokončila vetu. „Zabudni na to. Teraz mám veľa práce, ale uvidíme sa večer. Čo keby si si šiel na chvíľu zdriemnuť?“

„ZDRIEMNUŤ SI?“

---

vykrikol Warren. Nikdy si nešiel po obede zdriemnuť. Stále bolo čo robiť. A navyše by tým premárnil tie najcennejšie hodiny dňa. Aká absurdná myšlienka!

„Ešte musím navešať ozdoby,“ protestoval. „Vyleštiť stoly a preniesť gramofón do tanečnej sály. Nehovoriac o všetkých...“

„Áno, zdriemnuť si!“ rázne ho prerušila Petula. „Alebo si aspoň na chvíľu oddýchnuť. Máš predsa narodeniny! Dnes by si nemal ani prstom pohnúť.“

Warren otáľal. Dávalo to zmysel.

„Ale kto všetko pripraví?“

Petula si podráždene odfrkla a jednou rukou nakreslila magický portál. Druhou lapila Warrena za rameno a strhla ho do rozvírenej hmloviny. Žalúdok sa mu prevrátil a pred očami mu poskakovali svetelné záblesky.

Portál ho vyplúľ na druhej strane a on dopadol na podlahu v podkroví. *BUM!*

„Tak!“ vydýchla si Petula. „Teraz si oddýchni a o nič sa nestaraj.“